

Конкурс
«Дитячі історії про найголовніше»

«СВІТ МОГО ДИТИНСТА»

Книжка-саморобка учениці
4-го класу,
читача Олександрівської
публічно-шкільної бібліотеки
Бугайчук Юлії Анатолівни

15/08/2013 18:14

Передмова.

Юний читачу! В твоїх руках перша книжечка Бугайчук Юлії. В ній вона розповідає про свою родину, про своє село, про те, що вона любить, чим пишається, про що мріє. Вона одна з найкращих і найактивніших читачів бібліотеки.

Юлечка – улюблениця всього села. Це дуже симпатична, мила, щира, добра дівчинка добре навчається, а ще Бог наділив її чудовим голосом. Вона незамінна учасниця всіх концертів не тільки в своєму селі, а й на районній сцені.

Побажаймо їй здоров'я, щастя, хай здійсняться всі її мрії.

В добру, щасливу путь, Юлечко!

*Бібліотекар Олександрівської ПШБ
Надія Григорівна Рабець.*

В доброй, прекрасной стране, Югославия!

15/08/2013 18:39

Я і МОЯ СІМ'Я.

Привіт! Мене звати Бугайчук Юля. Мені 9 років. Живу я в невеликому селі Олександрівка, що на Рівненщині. Мого тата звати Анатолій, маму Галина. Ще у мене є старший брат Вадим, йому 10 років і сестра Інна, їй 15 років. А ще у мене є дідусь Микола і бабуся Ніна. Мій тато працює на склозаводі. Коли тато вдома, то завжди щось майструє: в будинку, в дворі, а ще ремонтує машини. Мама працює в шкільній їдальні. Мені дуже приємно, коли учні дочиста з'їдають все, що приготує мама і дякують їй. Мама в мене красуня. От би мені бути такою! Коли я таке їй кажу, то вона сміється і каже, що скоро вже буду. Але мені здається, що ще не скоро. Я по кілька разів на тиждень міряю її туфлі на високих підборах, то ще може дві ноги влізти, а мамина улюблена сукня, коли одягну, то половина лежить на підлозі.

Брат Вадим – запеклий футболіст, рибалка, грибник, велосипедист. Через ці захоплення мама не встигає змащувати зеленкою його синці і подряпини. Сестра Інна – це моя друга мама. Тільки набагато суворіша. Коли маму гарненько попросити, то вона і до подружок відпустить, і попустувати дозволить. В Інни цей номер не пройде. Вона мріє стати вчителькою і на мені тренується як бути вимогливою і строгою.

Дідусь Микола вже на пенсії, але ще працює шофером. Він дуже любить техніку і полагодить будь-яку машину. А ще дідусь любить кінофільми і книги про війну. Коли він був школярем, то любив малювати про війну. Ось це його малюнки. Правда, гарні?

доброта. В том же номере не пропусайте статью Панченко и на страничке попросите, то она и до конца вас удивит и порадует.

Бабуся Ніна працювала в колгоспі, а зараз на пенсії. Бабуся в нас артистка. Вже багато років вона співає у фольклорному колективі. Вона знає дуже багато українських народних пісень і вчить співати їх нас, своїх внуків. Мені дуже подобається, коли ми, внуки, співаємо разом із нею на сцені, а глядачі нам аплодують. А наше тріо – я, Вадим, Інна є постійним учасником художньої самодіяльності.

Наше сімейне хобі

Бабуся, мама, Інна і я дуже любимо вишивати. Правду кажучи, в мене ще не дуже гарно виходить, але я впевнена, що навчуся так вишивати як мама і бабуся. Всі кажуть, що в нашої бабусі золоті руки. І дійсно, вона стільки навишивала, що й не полічити. У бабусиних вишиванках ми виступаємо на сцені і ходимо до церкви, одягаємо на свята. А ще я дуже люблю, коли ми їдемо виступати кожного року в райцентр Рокитне на День Незалежності України - і тоді всі люди приходять на майдан у вишиванках. Яка це краса! І я горджуся, що я – українка, що український народ такий талановитий, що так всі люблять співати, танцювати, так гарно прикрашають свій одяг, будинки. А ще завжди в цей день діє виставка народних умільців. Чого там тільки не побачиш! Одне слово – Україна – дивовижна країна!

Село моє, мов писанка.

Я дуже люблю своє село. Весною воно потопає в квітучих садках, влітку пахне вишнями, яблуками, грушами, восени прикрашене золотим, червоним листям, а взимку гілки дерев виблискують на сонці інеєм, і тоді не можна відвести очей від цієї краси.

Мій тато побудував красивий будинок. Ми з мамою і сестрою Інною насадили багато-багато різних квітів. Для мене це завжди диво. Мені хочеться, щоб біля кожної, навіть маленької і старенької хати росли квіти, адже це так гарно. І ще хочу, щоб моє село було найкрасивіше, бо тут живуть дуже добрі, привітні люди, яких я дуже люблю.

Малюк.

Моє село розкинулось серед величезних лісів і боліт. Влітку там повно різних ягід, грибів. Коли доспіє чорниця – село стає порожнім. Всі поспішають на чорничні жнива. Навіть діти. Адже вони мають змогу заробити гроші і купити те, на що батьки неохоче дають гроші. Наприклад, мобільний телефон, модний одяг, велосипед, або щось інше, про що мріяли цілий рік.

Одного разу тьотя Марія, збираючи чорницю, побачила маленьке оленятко. Воно майже не рухалось, на боку в нього була кров. Оленятко забрали додому, щоб врятувати. Його поїли молочком із пляшечки із соскою. І оленятко вижило! Назвали його Малюком. Воно знало своє ім'я і завжди бігло, коли його кликали. Його всі любили, пестили, пригощали печивом, цукерками. Особливо любив малюк тьотю Марію і бігав за нею як песик. Якщо хтось забував закрити двері в літню кухню, то Малюк робив там справжній погром: перевертав каструлі, витягав шухляди – це він так шукав щось смачненьке.

Малюк жив біля школи і на перерві прибігав гратися з дітьми. Бачили б ви цю картину! А ще малюк завжди проводжав на шкільний автобус своїх господарів – Василька і Сашка, а потім чекав на зупинці, коли вони поверталися додому. Всі дивувались: як він знав час, коли вони повертались? Також Малюк любив прогулятися селом до магазину. Цей хитрун добре знав, що його всі обов'язково пригостять печивом, яке він дуже любив. Малюк став красивим оленем: в нього була густа сіра шерсть із білими плямами і велика біла пляма біля хвостика. Це щоб не загубитися в лісових хащах. А ще Малюк любив фотографуватися, а після цього мордочкою нишпорив у кишенях, шукаючи плати за фотосесію. Так Малюк став гордістю нашого села.

Кажуть, колись в лісі було багато різних звірів. Зайчики і лисички часто приходили до людських осель. А ще багато було в лісі білочок, яких, на жаль, зараз у нас майже немає. От я собі і думаю, що нам усім треба берегти природу. Щоб у лісі спокійно собі жили-поживали зайчики, лисички, білочки, олені, вовки, кабани і інші звірі. Адже тоді так буде цікаво в лісі.

